
Prædiken til 11. s.e.T.

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 11. s.e.T.	4
11. s.e.Trin.	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 11. s.e.T.

11. s.e.Trin.

Prædikedag 11. s.e.Trin.

Prædikedato 23. august 1925

Prædiketekst Lukas18,9-14

Prædiken ID P230825-01

Kilde KMF-nr. 12.08.14 (Web. Årstal ifølge Nøjgaard)

11. søndag efter Trinitatis

(Lukas 18,9-14, prædiken til ellevte søndag efter Trinitatis, formentlig holdt søndag den 23. august 1925, KMF-nr.: 12.08.14)

11 Sønd. e. Trin

II Textrække

I Textrække

Hædersmanden over for Skøgen — Ordensmanden over for Vinkelskriveren

Det vanskelige i over for hæderlige Mennesker at prædike Skøgens og Vinkelskriverens Primat. Hæderlighed er godt, i hvert Fald for mit jordiske Fædreland; men for ethvert Menneske er en rigtig *Selvopfattelse* Hovedsagen; og det er vel Selvkritiken, der har svigtet Farisæeren og Simon. De 2 Slags Syndserkendelser, der ikke duer: I) den farisæiske: jeg er en Gudskelov en stor Synder, og II den haabforladte, Selvforkastelsens: jeg duer til ingenting. Lad os kæmpe for at klage. I Nød er Vriden, det daarligste man kan bruge Hænderne til. — — — Der er saa meget godt ved Farisæeren, ved Simon. Farisæeren gik til Templet (Gud signe hver, der gaa til Kirken) og han takkede (Gud signe den, der kan takke for alt — maaske *undt. for sig selv*) Og han havde fastet 2 Gange om Ugen — det er dog næppe det, Jesus bebrejdede ham ganske visst har vi i dette madglade Land — og jeg selv er en Elsker af god Mad — fundet, at Faste er en unødvendig og latterlig Skik, og det har vi Uret i, og saa lader vi det ligge. Og saa gav han Tiende af al sin Indtægt, og det vil Jesus næppe bebrejde nogen, om de vilde gøre (og Skatterne dengang var smænd lige saa slemme som vore, ja, Tolderne var sikkert værre end Neergaard og Stauning, saa det tjener os ikke til Undskyldning) og Simon havde dog bedt Jesus til Gæst i sit Hus (Og Gud signe den, der gør det.) ; for de andre var selvretfærdige — jo, lille Venner, er vi ikke det, naar vi dømmer dem saa raskt og haardt. Og for Resten: er vi det ikke, nu: det er vel nemt at lade være med at være selvretfærdig, naar man ikke har noget at være selvretfærdig over. Skulde vi ikke for engangs Skyld i Dag lære af Skræmmebillederne: af Farisæeren at give rundelig til Guds Sag, at søge Guds Hus, at takke, at leve et ordentligt Liv, af Simon at byde Jesus til Gæst.

Tolderen sneg sig til Templet, Kvinden led ved at naatte sig for Dagslys og Farisærblikke (hun var vant Nat og Levemænds) men hun skyede intet for at naa frem til *ham*. Kunde vi saa videre lære af Tolderen Ydmyghed, af Skøgen Syndsbevidsthed, at væde hans Fødder med vore Taarer, give ham Kys og salve med Olie, da naaede vi vel hans Ophøjelse i vor egen Fornedrelse, Livsagligheden ved af ham at høre: “Din Tro har frelst dig! gaa bort med Fred!” Det naas gennem Ydmygelsens Kamp.

Ulige Aar, vel 1925